

Sygnatura akt: V GC 1351/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 01 października 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: J. D.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W..

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W..
na rzecz powódki J. D. kwotę 525,13 zł (pięćset dwadzieścia pięć złotych 13/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 24 listopada 2017r. do dnia zapłaty,
2. zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W..
na rzecz powódki J. D. kwotę 168,79 zł (sto sześćdziesiąt osiem złotych 79/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 23 listopada 2017r. do dnia zapłaty tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności,
3. oddała powództwo w pozostałym zakresie,
4. zasądza od powódki J. D. na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o.
z siedzibą w O. W.. kwotę 568,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1351/18

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 listopada 2017 r. (data stempla pocztowego) skierowanym do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy VIII Wydziału Gospodarczego powódka J. D. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika domagała się zasądzenia od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. kwoty 3.051,34 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty 2.712,07 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, od kwoty 165,48 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz ustawowymi za opóźnienie od kwoty 169,06 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniosła o obciążenie pozwanej spółki kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonała dla pozwanej usługę transportową na trasie P.-M./D., zgodnie ze zleceniem transportowym nr (...) z dnia 19 grudnia 2016 r. Wskazała, że wykonała usługę zgodnie z umową, co potwierdza list przewozowy CMR z dnia 04 grudnia 2016 r. Z tego

tytułu wystawiła pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.717,07 zł. Termin płatności został ustalony na 60 dni od daty wystawienia faktury i upłynął w dniu 01 kwietnia 2017 r. Powódka podniosła, że pozwana nigdy nie kwestionowała istnienia zobowiązania. Jednakże, mimo upływu zakreślonego w fakturze terminu nie dokonała zapłaty za wykonany transport. Powódka wskazała nadto, że w przedmiotowej sprawie domaga się również zapłaty skapitalizowanych odsetek od należności głównej 2.717,07 zł liczonych od dnia wymagalności, tj. 02 kwietnia 2017 r. do dnia 23 listopada 2017 r. a także kwoty 168,79 zł tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 16 lutego 2018 r. w sprawie sygn. akt VIII GNc 8862/17 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem wraz z żądanymi odsetkami i kosztami procesu.

Pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w dniu 19 marca 2018 r. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniosła, że faktura VAT zawiera istotne różnice względem zlecenia transportowego, wobec czego nie może stanowić dowodu wykonania usługi przez powódkę. Wskazała, że transportu miał dokonać pojazd o nr rej. (...), zaś według faktury został on wykonany przez samochód o nr rej. (...). Nadto przedstawiony przez powódkę międzynarodowy list przewozowy CMR jest wadliwie wystawiony, gdyż nie zawiera pieczętki przewoźnika. Pozwana podniosła również, że płatność za prawidłowo wykonane zlecenie miała być liczona od końca miesiąca kalendarzowego, w którym otrzymała fakturę oraz komplet dokumentów przewozowych wypełnionych zgodnie ze zleceniem. Wskazała, że wobec powyższego powództwo jest bezzasadne i przedwczesne.

Postanowieniem z dnia 13 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt VIII GC 902/18 upr Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Kaliszu V Wydziałowi Gospodarczemu jako właściwemu do jej rozpoznania i rozstrzygnięcia.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 03 lipca 2018 r. powódka podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. D. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) express J. D. w C. w oparciu o wpis do (...). Zaś pozwana (...) Sp.

z o.o. z siedzibą w O. W., jest wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(bezsporne).

Na podstawie zlecenia transportowego nr (...) z dnia 19 grudnia 2016 r. pozwana zleciła powódce wykonanie usługi transportowej na trasie P. (F.) – N./D. (N.). Załadunek odbył się w dniu 21 grudnia 2016 r. we F., zaś rozładunek w dniu 22 grudnia 2016 r. w N.. W zleceniu określono wysokość stawki za usługę transportową na kwotę 500 euro netto płatne w euro i VAT w PLN według średniego kursu NBP (tabela A) z dnia poprzedzającego dzień rozładunku. Jako formę płatności strony ustaliły przelew. Na fakturze należało podać dwa konta bankowe w euro i w PLN. Termin płatności został określony na 60 dni od dnia wpłynięcia faktury wraz z dokumentami. Warunkiem płatności było podpisanie ostatniej strony zlecenia.

(dowód: zlecenie transportowe k. 20).

Zgodnie z pkt 15 szczegółowych warunków zlecenia płatność za prawidłowo wykonane zlecenie miała być liczona od końca miesiąca kalendarzowego, w którym zleceniodawca otrzymał oryginały: prawidłowo wystawionej faktury VAT wraz z kompletem prawidłowo wypełnionych dokumentów przewozowych (2 oryginały CMR + WZ i ewentualnie inne

potwierdzenia dostarczenia towaru, jeżeli takie uczestniczyły w transporcie, jak również wszystkie dokumenty celne, które dotyczyły przewozu) oraz z opieczętowanym i podpisanym zleceniem, na podstawie którego wystawiono fakturę. Wszystkie dokumenty miały być dostarczone w jednej przesyłce pocztowej w terminie do 10 dni od daty załadunku. Zleceniodawca miał obowiązek wystawienia i dostarczenia zleceniobiorcy faktury w terminie 14 dni od daty rozładunku.

W myśl pkt 18 szczegółowych warunków zlecenia prawidłowo wystawiona faktura winna być wystawiona wg zasady: usługa netto w euro i VAT w PLN według średniego kursu NBP (tabela A) z dnia poprzedzającego dzień rozładunku. Nadto powinna zawierać takie informacje, jak: numer zlecenia, trasę, numer rejestracyjny środka transportu zgodny z dokumentami przewozowymi, dwa konta bankowe zleceniodawcy: w euro i w PLN. Prawidłowo wypełniony list przewozowy był warunkiem uznania transportu za prawidłowo wykonany i powinien zawierać: pieczętki, oznaczenie nadawcy i odbiorcy towaru oraz przewoźnika, rodzaj i ilość towaru, czytelny podpis nadawcy i odbiorcy towaru oraz kierowcy z datą ich składania.

Zaś zgodnie z treścią pkt 19 szczegółowych warunków zlecenia wybór waluty płatności kwoty netto za fracht leżał po stronie zleceniodawcy.

(dowód: szczegółowe warunki zlecenia k. 11-12).

Usługa została wykonana przez powódkę zgodnie z łączącą strony umową.

(dowód: oświadczenie o realizacji zapłaty k. 13, międzynarodowy list przewozowy CMR k. 14).

Za wykonany przewóz powódka wystawiła pozwanej w dniu 22 grudnia 2016 r. fakturę VAT nr (...). Jako formę płatności wskazano przelew, zaś termin zapłaty określono na 60 dni. W treści faktury została wpisana usługa transportowa, ilość 1, jm fracht i jej wartość w kwocie 500 euro, tj. 615 euro brutto. Poniżej kwota została rozbita na 2.209,00 zł netto i 508,07 zł tytułem podatku VAT. Razem 615 euro, poniżej 2.717,07 zł. W treści faktury wskazano numer zlecenia, oznaczenie transy oraz nr rej. pojazdu, który wykonał przewóz, a także podano trzy konta – złotówkowe, euro i GBP oraz kurs przeliczeniowy euro na dzień 21 grudnia 2016 r.

(dowód: faktura VAT k. 15).

Faktura została nadana na adres pozwanej wskazany w zleceniu wraz kompletem uzgodnionych dokumentów w grudniu 2016 r.

(dowód: wyciąg z książki nadawczej k. 58).

Pozwana po wykonaniu transportu nie zgłaszała powodowi żadnych zastrzeżeń ani reklamacji.

(okoliczność bezsporna).

Wobec braku zapłaty powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty m.in. należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 22 grudnia 2016 r.

w wysokości 2.717,07 zł w terminie 1 dnia od daty jego otrzymania na wskazany rachunek bankowy. Dnia 15 maja 2017 r. powódka sporządziła notę księgową nr (...), w której obciążyla pozwaną rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 168,79 zł zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Dokumenty zostały doręczone pozwanej w dniu 17 maja 2017 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 16, nota księgową k. 17, potwierdzenie nadania i odbioru przesyłki pocztowej k. 18-19).

Pozwana nie uregulowała dochodzonej przez powódkę należności.

(okoliczność bezsporna).

Strony współpracowały ze sobą już wcześniej. Za wykonane usługi transportowe powódka wystawiła pozwanej faktury VAT nr (...). Zostały one przez pozwaną uregulowane bez zastrzeżeń co do ich treści.

(dowód: faktury VAT k. 48, 50, 52, 54, 56, potwierdzenie transakcji k. 49, 51, 53, 55, 57).

Na dzień 31 marca 2017 r. średni kurs NBP 1 euro wynosił 4,2198 zł.

(okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedłożonych dokumentów, których wiarygodność i rzetelność sporządzenia nie budziła jego wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie bezsporne było, że strony sporu łączyła umowa przewozu międzynarodowego w rozumieniu art. 1 Konwencji z dnia 19 maja 1956 r. o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR), na podstawie której powódka zobowiązała się przewieźć towary na zlecenie pozwanej, zaś miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu oraz miejsce przewidziane dla jej dostawy, znajdowały się w dwóch różnych krajach. Zaś w myśl art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 kc w zw. z art. 3 kpc w zw. z art. 232 kpc.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy na powódce spoczywał ciężar wykazania istnienia umowy, jej treści oraz wysokości należności dochodzonej w procesie. Na poparcie swojego stanowiska powódka jako dowód powołała zlecenie transportowe, list przewozowy, oświadczenie o realizacji zapłaty, fakturę VAT z dowodem jej nadania wraz z dokumentami transportowymi na adres pozwanej spółki, a także wezwanie do zapłaty i notę obciążeniową wraz z dowodem ich nadania i doręczenia.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła zarzut nieprawidłowego wykonania przez powoda zobowiązania wynikającego z łączącej strony umowy. Wskazała, że faktura VAT zawiera istotne różnice względem zlecenia transportowego, wobec czego nie może stanowić dowodu wykonania usługi przez powódkę, w szczególności, że transportu miał dokonać pojazd o nr rej. (...), zaś według faktury został on wykonany przez samochód o nr rej. (...).

Nie sposób podzielić powyższego zarzutu pozwanej spółki. Zgodnie ze szczegółowymi warunkami zlecenia stanowiącymi załącznik do zlecenia prawidłowo wystawiona faktura winna być wystawiona wg zasady: usługa netto w euro i VAT w PLN według średniego kursu NBP (tabela A) z dnia poprzedzającego dzień rozładunku. Nadto powinna zawierać takie informacje, jak: numer zlecenia, trasę, numer rejestracyjny środka transportu zgodny z dokumentami przewozowymi oraz dwa konta bankowe zleceniodawcy: w euro i w PLN. Przedłożona przez powódkę faktura zawierała uzgodnione przez strony elementy. Sama okoliczność, że przewozu dokonał pojazd o innym nr rej. nie ma znaczenia dla prawidłowości wykonania usługi. Znaczenie przy jej wykonaniu miał typ pojazdu – chłodnia, i takim usługą została wykonana.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła również, że przedstawiony przez powódkę międzynarodowy list przewozowy CMR jest wadliwie wystawiony, gdyż nie zawiera pieczętki przewoźnika.

Zgodnie z art. 6 pkt 1 Konwencji CMR list przewozowy list przewozowy powinien zawierać następujące dane: miejsce i datę jego wystawienia, nazwisko (nazwę) i adres nadawcy, nazwisko (nazwę) i adres przewoźnika, miejsce

i datę przyjęcia towaru do przewozu oraz przewidziane miejsce jego wydania, nazwisko (nazwę) i adres odbiorcy, powszechnie używane określenie rodzaju towaru oraz sposób opakowania, a dla towarów niebezpiecznych ich ogólnie uznane określenie, ilość sztuk, ich cechy i numery, wagę brutto lub inaczej wyrażoną ilość towaru, koszty związane z przewozem (przewoźne, koszty dodatkowe, należności celne i inne koszty powstałe od chwili zawarcia umowy do chwili dostawy), instrukcje niezbędne do załatwienia formalności celnych i innych, oświadczenie, że przewóz, bez względu na jakąkolwiek przeciwną klauzulę, podlega przepisom niniejszej Konwencji.

Wskazać w tym miejscu należy, iż wzór listu przewozowego CMR zawiera w rubryce 23 miejsce na podpis i stempel nadawcy oraz podpis i stempel przewoźnika. W dokumencie przedłożonym przez powódkę w miejscu tym widnieje jedynie podpis. List przewozowy, który nie obejmuje wszystkich obowiązkowych informacji (niezupełny), jest dokumentem sporządzonym w sposób nieprawidłowy. Jednakże nieprawidłowość listu przewozowego w zakresie braku stempla przewoźnika nie wpływa w szczególności na istnienie, ani na ważność umowy przewozu. Z uwagi na powyższe Sąd nie podzielił również tego zarzutu pozwanej.

Powódka w przedmiotowej sprawie żądała od pozwanej zapłaty kwoty 2.717,07 zł tytułem frachtu za wykonany przewóz. Natomiast, jak wynika ze zlecenia transportowego, szczegółowych warunków tego zlecenia i samej faktury VAT strony ustaliły wynagrodzenie netto powoda w walucie euro.

Zgodnie z treścią art. 358§1 kc jeżeli przedmiotem zobowiązania jest suma pieniężna wyrażona w walucie obcej, dłużnik może spełnić świadczenie w walucie polskiej, chyba że ustawa, orzeczenie sądowe będące źródłem zobowiązania lub czynność prawna zastrzega spełnienie świadczenia w walucie obcej. Spełnienie świadczenia wyrażonego w walucie obcej poprzez zapłatę w pieniądzu polskim jest dopuszczalne o ile strony wyraziły na to zgodę, modyfikując choćby przez czynności konkludentne, treść łączącego ich zobowiązania, zaś w razie procesu sądowego, jeżeli dłużnik uznał powództwo wywiedzione w złotych polskich (tak wyrok SN z dnia 16 września 2011 r., sygn. IV CSK 75/11).

W przedmiotowej sprawie w zleceniu spedycyjnym widniał zapis, iż należność 500 euro netto ma być płatne w euro i VAT w PLN, kwota VAT ma zostać przeliczona na PLN po średnim kursie NBP (tabela A) z dnia poprzedzającego dzień rozładunku, zgodnie z ustawą o podatku VAT. W szczegółowych warunkach zlecenia wskazano, iż faktura ma być wystawiona według zasady: usługa netto w euro i VAT w PLN. Dodatkowo w fakturze podano dwa rachunku bankowe w celu dokonania płatności: złotówkowe i walutowe. Nadto strony ustaliły w szczegółowych warunkach zlecenia, że wybór waluty płatności kwoty netto za fracht leżał po stronie pozwanej.

Tym samym biorąc, pod uwagę treść umowy łączącej strony, powódka nie miała prawa dochodzenia wynagrodzenia netto w innej walucie niż euro, albowiem strony jednoznacznie postanowiły, iż ta zapłata miała nastąpić w walucie euro. Zasadzając w niniejszej sprawie należność powódki w złotych polskich Sąd naruszyły art. 358§1 kc i art. 354§1 kc akceptując dowolne przekształcenie, mocą decyzji samej powódki, a bez zgody pozwanej i wbrew treści łączącej strony umowy, zobowiązania wyrażonego w euro w zobowiązanie wyrażone w złotych. Należy także zaznaczyć, iż powyższego rozumowania nie zmienia treść art. 358§2 kc. Przepis ten stanowi, że w razie zwłoki dłużnika wierzyciel może żądać spełnienia świadczenia w walucie polskiej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski z dnia, w którym zapłata jest dokonana. Prawo wyboru waluty, zgodnie z treścią art. 358§1 kc przysługuje wyłącznie dłużnikowi, zarówno w sytuacji, gdy dłużnik spełnia świadczenie w terminie, jak i w sytuacji gdy pozostaje w zwykłym opóźnieniu lub zwłoce.

Z treści art. 358§2 kc wynika natomiast wyłącznie, iż w wypadku zwłoki dłużnika wierzycielowi służy jedynie prawo wyboru kursu, po jakim będzie przeliczona wartość waluty obcej w wypadku wyboru przez dłużnika waluty krajowej albo w wypadku, gdy umowa stron przyzna mu uprawnienie do wyboru waluty. Zaś, o czym już wyżej wspomniano, w pkt 19 szczegółowych warunków zlecenia strony ustaliły wprost, że wybór waluty płatności kwoty netto za fracht leży po stronie zleceniodawcy, tj. pozwanej.

Strona pozwana w sprzeciwie zakwestionowała całe powództwo, a więc zarówno co do zasady jak i wysokości, co w przedmiotowej sprawie jest tożsame z oznaczeniem waluty, w jakiej określono żądanie zapłaty. Powódka zaś, stosownie do obowiązku określonego w art. 6 kc i art. 232 kpc nie udowodniła, że strony ustaliły spełnienie świadczenia w walucie polskiej.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, iż roszczenie powódki jest uzasadnione w zakresie żądania zasądzenia kwoty 508,07 zł, tj. równowartości podatku VAT i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, o czym orzekł w pkt 1 i 3 sentencji wyroku.

O obowiązku zapłaty odsetek w wysokości ustawowej za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd orzekł na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) zgodnie z którym w transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

Pozwana w sprzeciwie podniosła również, że płatność za prawidłowo wykonane zlecenie miała być liczona od końca miesiąca kalendarzowego, w którym otrzymała fakturę oraz komplet dokumentów przewozowych wypełnionych zgodnie ze zleceniem.

Zgodnie z pkt 15 szczegółowych warunków zlecenia płatność za prawidłowo wykonane zlecenie miała być liczona od końca miesiąca kalendarzowego, w którym pozwana otrzymała oryginały: prawidłowo wystawionej faktury VAT wraz z kompletem prawidłowo wypełnionych dokumentów przewozowych oraz z opieczętowanym i podpisanym zleceniem, na podstawie którego wystawiono fakturę. Natomiast w zleceniu transportowym nr (...) z dnia 19 grudnia 2016 r. termin płatności został określony na 60 dni od dnia wpłynięcia do pozwanej faktury wraz z dokumentami.

W myśl art. 385§1 kc w razie sprzeczności treści umowy z wzorcem umowy strony są związane umową.

Dlatego też Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie termin płatności za usługę przewozową wykonaną przez powódkę został określony w zleceniu transportowym na 60 dni od dnia wpłynięcia do pozwanej faktury wraz z dokumentami.

Powódka nie wykazała, kiedy doręczyła pozwanej spółce fakturę VAT wraz z kompletem dokumentów w sposób zgodny z treścią zlecenia transportowego, które przyjęła do wykonania. W odpowiedzi na sprzeciw powódka przedłożyła kopię wyciągu z książki nadawczej na okoliczność daty doręczenia spornej faktury. Jednakże na znajduje się na niej nieczytelny stempel pocztowy, który uniemożliwia ustalenia daty nadania dokumentów do pozwanej. Powódka dołączyła natomiast do pozwu dowód nadania i doręczenia pozwanej wezwania do zapłaty wraz z notą księgową. Dopiero na podstawie tego dokumentu można było określić datę wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Zgodnie z tym dowodem nastąpiło ono w dniu 17 maja 2017 r.

Brak wykazania terminu doręczenia pozwanej faktury wraz z dokumentami przewozowymi spowodował, że za wiążący termin wezwania pozwanej do zapłaty uznać można było dopiero doręczenie jej wezwania do zapłaty.

Przy czym powódka domagała się zasądzenia skapitalizowanych odsetek od należności głównej 2.717,07 zł od dnia wymagalności faktury, który określiła na dzień 02 kwietnia 2017 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu, tj. 23 listopada 2017 r.

Z uwagi na powyższe rozważania faktyczne i prawne Sąd uznał za zasadną żądanie odsetek skapitalizowanych od kwoty 508,07 zł od dnia 17 lipca 2017 r. (dzień po upływie 60 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty) do dnia 23 listopada 2017 r., tj. w wysokości 17,06 zł. Kwotą tą Sąd doliczył do kwoty 508,07 zł i zasądził w pkt 1 wyroku, zaś w pozostałym zakresie oddalił powództwo (pkt 1 i 3 sentencji wyroku). Dlatego też dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych Sąd zasądził od kwoty 525,13 zł od dnia 24 października 2017 r. do dnia zapłaty.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, że pozwana nie zapłaciła powódce wynagrodzenia za wykonaną usługę w ustalonym przez strony terminie.

Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2016 r. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Ustawodawca zatem przewidział dla wierzyciela swoisty ryczałt będący rekompensatą za koszty starań w celu odzyskania należności w wysokości równowartości 40 euro. Ta stała rekompensata przysługuje od dłużnika, przy czym wierzyciel nie jest zobligowany do wykazania poniesienia w tej wysokości wydatków.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd uznał, iż powódce należy się zwrot kwoty stanowiącej równowartość 40 euro według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, gdyż pozwana nie uregulowała należności w umówionym przez strony terminie. Dlatego też zasądził tą kwotę zgodnie z żądaniem pozwu w wysokości 168,79 zł, o czym orzekł w pkt 3 sentencji wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie od tej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 481§1 i 2 kc.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 kpc.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 100,00 zł obliczona zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. tj. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 917,00 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 ze zm.).

Powódka przegrała proces w 82%, musiał więc w takiej części ponieść jego koszty. Przy czym ustalając koszty procesu Sąd nie wziął pod uwagę kwoty rekompensaty, gdyż nie stanowi ona części należności głównej. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od niej na rzecz pozwanej kwotę 568,88 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 4 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna-Szuława